

Teodor Pravický

Tajná služba s.r.o.

- Jak vznikla nová služba

OBSAH

→ Úvod

Kapitola 1 - U Tří Prasátek

Kapitola 2 - Renáta

Kapitola 3 - Kryštof má novou basu

Kapitola 4 - Odstřihnout internet

Kapitola 5 - Na tenisovém kurtě

Kapitola 6 - Past na Renátu

Kapitola 7 - Raději nepřehánět

Kapitola 8 - Rozchod

Kapitola 9 - Udobřovací gesto

Kapitola 10 - Automobilová honička

Tajná služba s.r.o. - Jak vznikla nová služba
(plná verze)

leden 2016 - Teodor Pravický

www.teodorpravicky.com

Ilustrace - Renáta Smejkalová

www.rsart.cz

Hotové knihy k dostání na:

www.ereading.cz/cs/autori/15627/teodor-pravicky

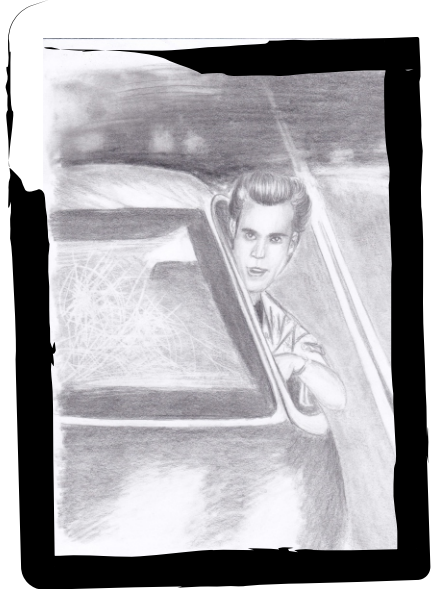
Web ke sledování připravovaných
knih:

www.teodorpravicky.com/docs/

Heslo ke čtení další připravované
knihy:

Spící Henry - Hiphopový fanoušek
- Kanye West

Tajná služba s.r.o. - Jak vznikla nová služba
- Machinae Supremacy

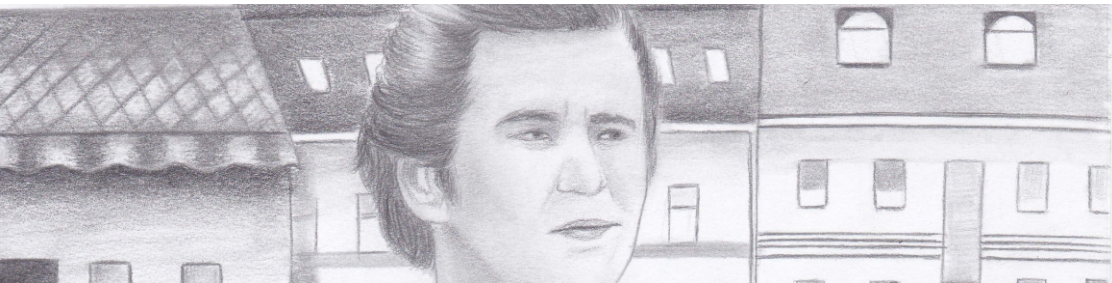

ÚVOD

Jednou se tři kamarádi Kryštof, Teodor a Renáta rozhodli spojit příjemné s užitečným a začali si vydělávat na živobytí něčím, co je bude bavit.

Agentura s názvem Tajná služba s.r.o. je zde pro všechny, kdo potřebují odvést víc než jen detektivní práci. Pomoci svému známému, matce s nezvladatelným dítětem nebo třeba někoho postrašit?

Práce tajné služby však není taková, jak by se mohlo na první pohled zdát. Aby jejich činnost fungovala, musejí pro správný výsledek dělat jen to špatné.

KAPITOLA 1

Je ráno, ve větším městě blízko centra se nachází klidná čtvrť s řadovými domy a v jednom z nich se právě probouzí Kryštof.

Včera s kapelou popíjeli až do noci a jeho právě bolí hlava, jako kdyby mu do ní někdo bodal šroubovákem. Na posteli vedle spí holka, takže i když by si nejraději nahlas odkrknul, potichu se zvedá, odchází a zavírá dveře, aby se neprobudila.

Na schodech je „sjížděcí“ zábradlí, kde nehrozí, že by po cestě dolů do něčeho narazil. Rychle na něj naskakuje a jede dolů. Jeho kočka mňouká, dává jí tedy něco k jídlu, vyhazuje písek, kde má nasráno za dva dny, rychlá snídaně a hurá k basové kytarě.

Kryštof tenhle ranní kolotoč opakuje skoro každý den. Muzika je dobrý přivýdělek, ale když chce být člověk dobrý, chce to pořád trénovat.

Po půlhodině hraní se zvedá, obléká, bere kočku, jde přes ulici naproti k sousedům a hází ji přes plot. Kočka akrobaticky dopadá na všechny čtyři a bez váhání vyskakuje na okno, aby viděli, že už přišla na hlídání.

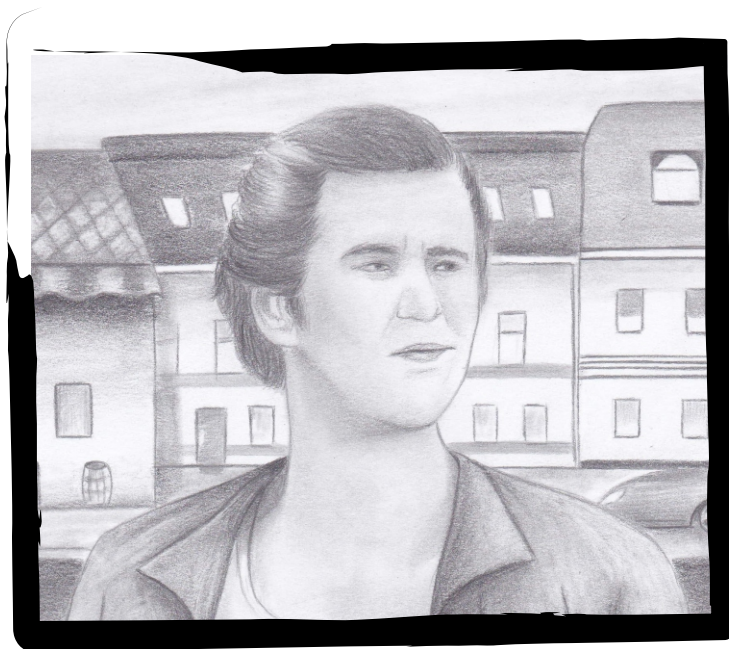
Kryštof sedá do svého zeleného BMW, s hvizdem pneumatik vyráží městem a rukou si poklepává k basovému beatu, který mu hraje do cesty. Odbočuje na křižovatce a hned za ní dělá riskantní manévr při předjíždění kamionu.

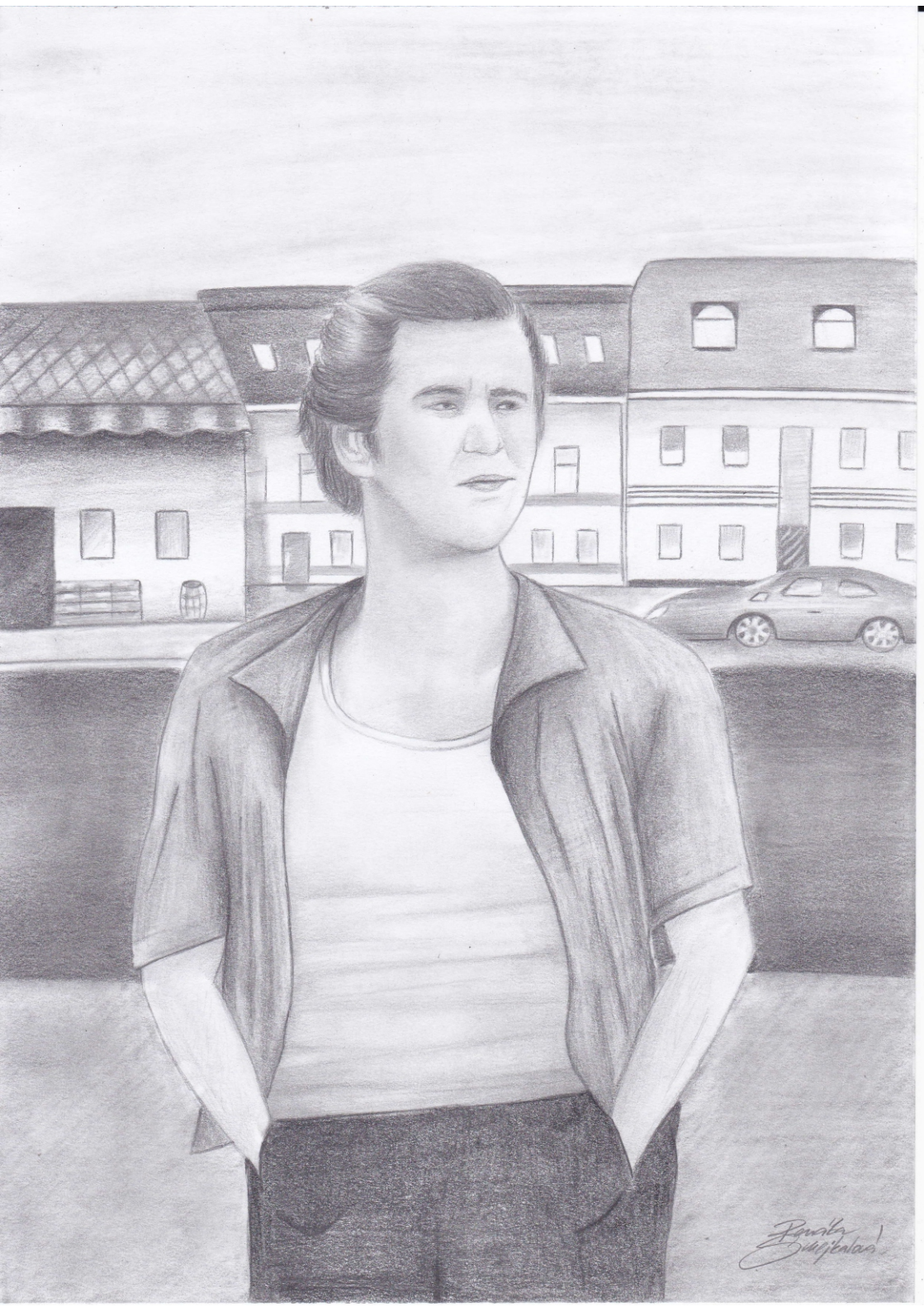
Přitom se tváří jakoby se nic zvláštního nedělo. Očividně bruslí mezi auty tímhle stylem úplně normálně každý den. Jeho ruku na řadící páce ovládá hlasitá hudba a dunivé zvuky jako by byly důležitější než to co se děje na ulici.

Takto předjíždí i agresivně zrychlující černé Audi. To na něj zezadu bliká.

„Co se děje, kamaráde?“ Usmívá se škodolibě.

Mává ledabyle rukou, šlape na plyn a ujíždí vysokou rychlostí. Po chvíli zpomaluje u krajnice a vystupuje k restauraci „U Tří Prasátek.“

Kryštof jde rovnou k baru, kde stojí za výčepem Matylda a s cigaretou v puse utírá líně půllitr kusem sešlého hadru.

„Nazdar Matyldo, jak se dneska vede?“

„Skvěle, dáš si něco nebo sis přišel pokecat?“
Odpovídá Matylda otráveně.

„Řídím, takže jenom nějakou minerálku.“

Matylda zvedá nechápavě jedno obočí a sahá do lednice pro láhev. Kryštof mezitím přechází ke stolu, kde sedí Teodor. Ten pije taky minerálku.

„Nazdar brachu, jak jde život?“

„Stará vojna Kryštof! Když se loni ve zprávách policajti bavili o tom jak si poradí s každým frajírkem v rychlém autě, myslel jsem, že to budeš mít spočítané.“

Kryštof se tváří kysele.

„Je to čím dál horší.“

Chvíli se nic neděje. Vypadá to, že se Kryštof do nějakého toho problému už dostal, přemýšlí Teodor.

„Teda, já letím jako splašený, abych to vůbec stihl. Jak dlouho jsme se neviděli, tři roky?“ Ptá se Kryštof, aby změnil téma.

V hudební škole spolu seděli v lavici a jeden bez druhého se nehnul. Ale jak už to bývá, museli se osamostatnit a každý postavit na vlastní nohy. Ani jeden z nich však nemá náladu na to probírat nezáživná témata.

Přichází Matyllda se sklenicí vody.

„Houkněte na mě až budete chtít něco pořádného.“

„Až budu chtít něco pořádného, určitě se ozvu, Matylldo.“ Mrká Kryštof.

Matyllda zvedá své obtloustlé obočí a odchází. Po několika krocích sama od sebe vybuchuje smíchy.

„Mám být za půl hodiny na solárku.. kvůli čemu jsi mě vlastně vytáhl ven?“ Ptá se Kryštof nervózně.

„Potřebuju si vyčistit hlavu, vypustit páru nebo jak tomu vy frajeři říkáte.. položit kabel!“

„Né, to znamená dobře se vysrat.“

„Natrefil jsem náhodou na jednu kočku.“ Pokračuje Teodor.

Před lety spolu plánovali zvláštní akce, které se týkaly většinou ženských, bývala to legrace. Kryštofovi se vracejí vzpomínky.

„To jsi na správné adrese. Příští sobotu mám ve svém diáři menší okno. Zajdeme na nějakou akci a já ti dohodím její tlustší kámošku, platí?“

Oba se smějí. Teodor vytahuje mobil a ukazuje fotku Renáty.

„Já myslím zrovna tuhle.“

Kryštof se dívá s úžasem na její fotku, potom s pochybami na Teodora, zase na ní a zase na něj. Kroutí přitom hlavou.

„Tys musel po cestě sem spadnout na hlavu a

ublížít si. Takovéhle polomodelky berou kluci jako já, vtipní, hezcí dobře učesaní, opálení.. ty bys měl myslet spíš na holky, které se hodně potí a češou jenom ráno." Reaguje Kryštof a v rychlosti kouká na hodiny. „Ty jo, deset minut a já musím vyrazit na to solárko!“

Teodor už zapomněl, že ho umí Kryštof taky pěkně vytočit. Znovu se dívá na Renátinu fotku, aby si uvědomil co je v téhle situaci důležité.

„Tak jdeme do toho, ty kreténe?“

Kryštof znovu kroutí hlavou a střídavě si prohlíží fotku a Teodora až je jasné, že to dělá naschvál.

„Možná kdyby.. ne to né.“

„Co, vole?“

„V jednom filmu jsem viděl, že když jednu holku polekali, padla tomu ošklivému nakonec kolem krku.“ Povídá Kryštof rezignovaně. „Je to jediná možnost.“

Po chvíli vychází vysmátý Kryštof a naštvaný Teodor z restaurace.

„Dělám si jenom legraci, kamaráde.“ Plácá ho po zádech Kryštof. „Rád jsem tě zase viděl.“

Teodor se tváří lhostejně.

„Vypadá to, že nevyparkuješ, kamaráde.“

Ukazuje přitom na černé Audi, které stojí těsně před Kryštofovým BMW.

Kryštof vybíhá, aby zkontroloval situaci. Audi

stojí před jeho fárem tak natěsno, že asi vážně nevyjede.

„Já to solárko vážně nestihnu.“

„Ber to z té lepší stránky, aspoň nedostaneš rakovinu kůže.“

Teodor nemá auto a protože mu ujel autobus, dostal se zpátky domů až za hodinu.

Bydlí v bytě od rodičů, kteří zde většinu času nejsou, ale na jeho vkus sem jezdí až moc často. Kdyby takovou Renátu pozval k sobě a v kuchyni vařila večeri jeho matka, asi by to nevypadalo moc reprezentativně, přemýšlí pro sebe.

Po otevření chvíle napětí, nikdo není doma, paráda.

Teodor se protahuje, nalévá si něco k pití a sedá k piánu, aby si na chvíli zahrál.

KAPITOLA 2

Václav je strýc od Renáty. Protože je to podnikavý a velmi praktický člověk, který potřebuje občas pomocnou ruku, jsou spolu v kontaktu a Renáta mu občas vypomáhá. Většinou se jí to moc nevyplatí, ale stejně to dělá ráda.

Právě sedí ve svojí pracovně, přemýšlí co bude dělat. Nedávno prodal firmu na ruční výrobu hraček. Věnoval tomu spoustu času a energie, dařilo se, potom začaly obchody váznout a když ji „na poslední chvíli“ tedy výhodně prodal, tak se později dozvěděl, že nový majitel na ni rýžuje pohádkové zisky.

S tísnivým pocitem ztracených let svého života, které se už nikdy nevrátí, si na jednom eshopu právě prochází ceny komponent k počítačům.

Najednou dostává nový nápad. Vytahuje mobil a píše Renátě zprávu.

„Přijedeš dneska ke mě? Mám pro tebe dárek.“

„Joo? A jaký?“

„No je to dárek, takže až přijedeš, tak se to dozvíš :) Jinak si právě vybírám procesor a další

komponenty, složím si nový počítač.“ Pokračuje Václav.

„Ty jsi hrozně oldschool :)“

Nikdy by ho nenapadlo, že když si objedná komponenty a složí sám počítač, bude jednou „oldschool“.

Očima přechází po svém pracovním stole. Ještě se zde válí spousta katalogů od strojů na výrobu hraček, smlouvy a účetní papíry.

Stejně nemá právě co dělat, tak se zvedá a všechno uklízí.

Renáta stojí se svou kolegyní Lucií za recepčním pultem hotelu Rudolf. Je 6 hodin, takže si střídají směnu. Prohrabují se spoustou papírů, a přitom se občas ohlíží jestli někdo nepřichází.

„V systému by měli být už všichni, ale ještě si to Luci radši zkontroluj.“

„Jasně.“ Odpovídá Lucie s úsměvem.

„Parkovací lístky jsou rozdané.“

„Dobrá.“

„A jedna z uklízeček má dnes večer volno.“

„Ok.“

Renáta se ve spěchu ještě prohrabuje v kabelce.

„Tak já letím, vypadám dobře?“

„Úžasně, určitě někomu zlomíš srdce!“ Povídá Lucie nadšeně.

Renáta vychází sebevědomým krokem z hotelu, ve dveřích zdraví obsluhu a spěchá domů.

Na zastávce poblíž hotelu Rudolf stojí Kryštof a Teodor. Kryštof pokouje cigaretu a vypadá nervózně.

„Už jsme to dlouho nedělali.“

„Dal jsi řidiči ty prachy?“

„200, aby autobus přijel o deset minut později.“
Rekapituluje Kryštof.

Chvíli vedle sebe stojí a nic se neděje. Oba sledují protější roh ulice odkud má přijít každou chvíli Renáta.

„Oukej, kamaráde, takže si to projedeme ještě jednou.“ Pokračuje Kryštof zamyšleně. „Já teď půjdu pro auto a budu dělat nervózního taxikáře. Za takových pět minut tady?“

„Jo, to by mohlo stačit.“ Odpovídá Teodor.

„Tak ať to klapne!“

Teodor je na zastávce už sám a kouká, kdy přijde Renáta. Určitě by ji mohl pozvat třeba do kina nějak normálně, ale je velká pravděpodobnost, že by ho odpálkovala, potom by se už nepotkali a kdyby za ní dolízal, mohlo by to vypadat divně. Proto se pracuje s těmihle osvědčenými metodami.

Renáta přichází. Má kozačky a hezkou sukni. Teodor se opírá o kolena a těžce vydechuje, jakoby právě

na zastávku doběhl.

„Jestli jdeš na autobus, tak ten právě odjel.“

„Cože?“ Ptá se Renáta nedůvěřivě.

„Sám jsem se divil, doběhl jsem až měl zavřené dveře a odjížděl, čurák.“

Renáta dělá, že ho ignoruje. Zbývá pár minut, měl by přijet tak jako každý večer když má odpolední.

Teodor zatím volá taxi. Ten divný kluk nevypadá, že by kecal, myslí si Renáta. Ale pořád stojí a nenechává na sobě nic znát.

Dobrých sedm minut se nic neděje, tak dlouho se normálně nečeká.

„Říkal si, že jsi nedoběhl? To je divné, že by odjel dřív?“

„Třeba spěchal domů za mámou.“ Krčí rameny Teodor.

Přijíždí Taxi. Nové BMW s levným žlutým potiskem na dveřích vypadá divně, ale Kryštof je profesionál.

„To jste volal vy?“

„Jo.“ Odpovídá Teodor a běží rychle k autu.

Předtím než za sebou zavírá dveře, jakoby si na poslední chvíli vzpomněl. Znovu vystupuje, aby mohl Renátě nabídnout svoz.

„Jedeme stejným směrem, tak se můžete svézt s námi, ať nečekáte.“

Renáta jakoby chvíli váhala, ale spěchá domů a když ji ujel autobus, myslí si. Nastupuje tedy do falešného taxi a nechá se odvézt.

Celou cestu městem se však ten nervózní taxikář chová divně. Je agresivní, vypráví o tom jak je to ve městě zasekané, silnice nejsou opravené, zákazníci se snaží z taxi utéct bez placení. Kryštof se snaží vymyslet ty nejotravnější historky, jaké ho napadají. Tváří se přitom důležitě a Teodor přitom znuděně kroutí hlavou.

„Hele kamaráde, já chci hlavně dojet na místo, můžeš se prostě věnovat řízení?“ Povídá Teodor.

Taxikář mlčí, na krku mu nabíhá pulzující žíla. Renátě je tahle situace očividně nepříjemná, tak se kouká z okna na ubíhající krajinu. Je už večer, takže není skoro nic vidět.

Najednou taxikář strhává volant, prudce brzdí a zase zrychluje. Tváří se u toho, jakoby viděl ducha.

*Duata
Sampurna
12*

„Umíte s tím vůbec jezdit?“ Ptá se Teodor.

Taxikář šlape prudce na brzdu až hvízdají pneumatiky a Teodora s Renátou to mačká na přední sedadlo. Zastavuje u krajnice, vystupuje z auta, otevírá Teodorovi dveře a křičí na něj.

„Vystup si, když se ti to nelíbí, já mám takovýchhle namyšlených frajírků až až!“

Oba na něj nevěřicně zírají a mlčí.

„Tak padej! Nebo ti mám pomoci, hajzle?!“ Hrozí pěstí Taxikář.

Oba vystupují a nechápavě na sebe zírají. Možná by stačilo omluvit se, ale Teodor tuší, že když nic neudělá, Renáta nebude protestovat.

Trochu nevěřicně sledují jak taxi odjíždí a nechává je v pustině pár kilometrů od předměstí kam měli namířeno.

„No aspoň, že za to představení nic nechtěl.“

A tak jde společně s Renátou a pomalu se blíží k cíli. Cestou oba nechápavě kroutí hlavami, Teodor se přiznává, že měl raději držet jazyk za zuby a vydržet ty řeči poslouchat až na místo. Jako dva neznámí lidé, kteří se najednou ocitli ve svízelné situaci, se baví po cestě o všem možném. O tom jak se na zastávku dostali, jakou mají práci, jestli mají doma zvíře.

Najednou kolem projíždí autobus, o kterém si oba mysleli, že už dávno ujel.

„Vidíš ho? Měl jenom zpoždění!“

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.